

kormányt egyáltalán tájékoztatták volna. Veesebmayer azt javasolta Ribbentropnak, hogy Himmlert legalább valamilyen formai engedményre vegyék rá az ügy elsimitása érdekében.⁷⁴ Imrédy különösen a gondnokság időtartama miatt tiltakozott, de az ellen is, hogy a németek a bruttó bevétel 5%-át kapják szolgálataikért. Ahhoz is ragaszkodott, hogy a konzern elnökének és ügyvezető igazgatójának magyarokat nevezzenek ki.⁷⁵ Az Imrédy, Veesebmayer, Becher és a Harmadik Birodalom teljhatalmú gazdasági megbízottja, dr. M. Boden részvételével zajlott megbeszélések sokáig húzódtak, de nem vezettek alapvető megállapodásra. Winkelmann Himmlernek küldött június 20-i jelentésében igen bizakodó volt, s egy hatpontos megállapodásról szólt⁷⁶, Veesebmayer azonban Ribbentropnak küldött június 28-i jelentésében óvatosabban nyilatkozott. Veesebmayer azt írta, hogy a magyar kormány ellenzi a 25 éves gondnokságot, de Imrédy készségét fejezte ki „az ügy kielégítő megoldásában” való együttműködésre. Átadta a magyar kormány öt-pontos állásfoglalását is, amely hangsúlyozta, hogy a hatályos törvények értelmében a tranzakciót nem lehet érvényesnek elismerni. Veesebmayer közölte, hogy szóba jöhet a háború időtartamig szóló gondnokság, meg az is, hogy magyar igazgatót nevezzenek ki a konzern élére.⁷⁷

A magyarok álláspontját Sztójay is összegezte július 7-i, Himmlerhez írt levelében, röviddel azután, hogy Imrédy és Becher tárgyalásai holtpontra jutottak. Sztójay azt javasolta, hogy a Reichsführer-SS fogadja Imrédyt, s együtt dolgozzanak ki valamilyen kompromisszumot.⁷⁸ Maga Imrédy is ezt a megoldást javasolta a minisztertanács július 12-i ülésén. Becher és Winkelmann azonban megneszelte Imrédy terveit, és sikerült meggyőztetniük őket: augusztus 7-én ugyanis, az Imrédy zsidó származása körüli régi vitát felélesztve, kikényszerítették a volt miniszterelnök lemondását.⁷⁹

Becher és az SS természetesen abban volt érdekelt, hogy a magyar kormány gyorsan hagyja jóvá a családdal kötött megállapodást. A jóváhagyás nemcsak ahhoz volt szükséges, hogy biztossítsák az üzemek teljes SS-ellenőrzését, hanem ahhoz is – és ez talán még fontosabb volt –, hogy megóvják a magyar látszatszuverenitást. A problémát nem annyira az 51%-nyi, árja kézben lévő részvény jelentette, mint inkább a 49%-nyi zsidó tulajdonban lévő, amelyek az 1600/1944. M. E. rendelet következtében a magyar állam joghatósága alá tartoztak. Ami az előbbieket illeti, Becher egyszerűen azzal tudta megkerülni annak a rendeletnek a korlátozásait (1970/1935. M. E.), amely szerint a Nemzeti Bank jóváhagyása nélkül külföldiek nem szerezhetnek magyar kötvényeket, hogy magát, valamint néhány legközelebbi munkatársát, köztük Hans Bobermin SS-Obersturmbannführert törvényes budapesti lakosnak nyilvánította.⁸⁰